

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 11CoCsp/42/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019207398  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:0019207398.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, C., zast. Sidor a partneri, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, v mene ktorej koná advokáta a konateľ JUDr. Vladimír Sidor, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, o zaplatenie 500,- € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 16Csp/196/2019-81 zo dňa 25.2.2022 Okresného súdu Michalovce

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania proti žalovanému s tým, že o výške nároku bude rozhodnuté v samostatnom uznesení (II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- € podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. na tom skutkovom základe, že v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce sp. zn. 10Csp/2/2018 sa úspešne domohla ochrany svojich spotrebiteľských práv v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere č. 8300045673 dňa 24.2.2012 uzatvorenou so žalovaným, v ktorom súd rozsudkom zo dňa 29.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/211/2019 zo dňa 26.6.2019, uložil povinnosť žalovanému zaplatiť jej sumu vo výške 1.306,11 € spolu s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 15.10.2018 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia získaného prijatím plnenia bez právneho dôvodu. Mala za to, že jej vzniklo právo na finančné zadostučinenie v požadovanej výške, ktorú považovala za primeranú, keďže došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv a povinností veriteľom vyplývajúcich z ust. § 129/2010 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v dôsledku čoho jej nielen hrozila, ale aj reálne vznikla ujma v súvislosti s nezákonnou odplatom a poplatkami zaplatenými vo výške 2.565,89 €, keď na úverový záväzok zaplatila až sumu 3.849,56 € (čo je suma vyššia ako celková čiastka na zaplatenie uvedená v zmluve), pričom všetky prostriedky sa jej ani nevrátili, nakoľko žalovaný účelovo v konaní sp. zn. 10Csp/2/2018 predložil výpis úhrad až s časovým odstupom, aby sa nárok premičal.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel z tvrdení žalobkyne a z obsahu spisu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 10Csp/2/2018, z ktorého zistil, že úver poskytnutý žalobkyni na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300045673 dňa 24.2.2012 súd v označenom konaní posúdil

ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej hodnoty RPMN v neprospech spotrebiteľa a použitia nekalej obchodnej praktiky zo strany žalovaného, ktorý poskytol žalobkyni úver v sume 1.132,51 €, aj keď v zmluve bola uvedená výška úveru 1.500,- €, v zmluve uviedol neprijateľné zmluvné podmienky, nesprávnu hodnotu RPMN v neprospech spotrebiteľa, pričom s odplatom za službu možnosti odkladu splátok nebolo uvažované ako s nákladom spojeným s úverom, čo malo za následok skreslenie podmienok poskytnutia úveru, a preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.306,11 € s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie nárok uplatnený v tomto konaní právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov a dospel k záveru o splnení zákonných podmienok v zmysle tohto ust. zákona, nakoľko mal za preukázané, že žalovaný ako veriteľ porušil svoje povinnosti pri uzatváraní revolvingovej zmluvy uložené mu zákonom č. 129/2010 Z.z. tým, že žalobkyni v skutočnosti poskytol nižší úver (1.132,51 €) oproti požadovanej výške úveru (1.500,- €), v zmluve nesprávne v neprospech spotrebiteľa uviedol hodnotu RPMN - 65,69 % oproti skutočnej RPMN v takmer dvojnásobnej hodnote - 112,13 % a uzavrel s ňou dohodu o poskytnutí služby možnosti odkladu splátok, ktorá pre rozpor s dobrými mravmi je neplatná. Ďalšiu podmienku súd vzhliadol v úspešnom uplatnení spotrebiteľského práva žalobkyne, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Michalovce č.k. 10Csp/2/2018-95 zo dňa 29.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 211/2019-157 zo dňa 26.6.2019. Mal preukázanú i príčinnú súvislosť, pretože žalobkyňa bola s uplatnením svojich spotrebiteľských práv úspešná v dôsledku toho, že žalobca ako veriteľ porušil povinnosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské úvery. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie vychádzal z dostupnej judikatúry, konkrétne odkázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove 7Co/350/2015, podľa ktorého výška primeraného finančného zadosťučinenia by mala vychádzať z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný požadoval, hoci na ňu nemal nárok, aj keď to bolo súdom právoplatne potvrdené. Konštatoval, že v danom prípade odplata za poskytnutie úveru predstavovala sumu 2.198,40 €, spolu s poplatkom sumu 2.560,89 €, v tejto výške teda boli ohrozené majetkové práva žalobkyne, preto požadované primerané finančné zadosťučinenie 500,- € považoval za primerané „ako dostatočnú náhradu za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola nútená domáhať sa ochrany práv na súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu právneho vzťahu a za to, že sa jej nevrátili všetky finančné prostriedky, na ktoré žalovaný nemal nárok“. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a úspešnej žalobkyni voči neúspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý v konaní úspech nemal.

4. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Podľa žalovaného súdom označené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove nepredstavuje „judikatúru“, a teda jeho použiteľnosť pre rozhodovanie je sporná a otázna. Spochybnil aj skutkovú podobnosť prejednávanej veci s vecou riešenou v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/350/2015, ktoré je ojedinelé. Nebolo mu jasné, aké pravidlo alebo kritérium výberu uvedeného rozhodnutia súd prvej inštancie použil s poukazom na neskoršiu rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, a to uznesenie 9CoCsp/39/2020 zo dňa 13.10.2020, v ktorom odvolací súd akcentoval, že primeranosť musí byť posudzovaná z objektívnych hľadísk, pričom kritériá subjektívnej povahy nie sú pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia určujúce a určujúcou nie ja ani žalobkyňou tvrdená suma bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného. V rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove uviedol, že účelom finančného zadosťučinenia má byť nastolenie rovnováhy zmluvných strán, a nie vytvorenie neoprávneného obohatenia, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových okolností. Podľa žalovaného v tomto konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili sumu 500,- € ako primeranú a ako zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., a ani v zmysle rozhodovacej praxe označeného odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v celom rozsahu.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v otázkach primeraného finančného zadosťučinenia, najmä na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/126/2017, z ktorého jasne vyplýva, že „pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť...“. Konštatovala, že súdna prax všeobecných súdov SR ustálila kritériá dôležité pri posudzovaní výšky primeraného zadosťučinenia, na ktoré poukázala v spojení s prejednávanou vecou, a to: a) nemajetková ujma, najmä vo finančnom obmedzení, ktoré jej v danom prípade vzniklo neoprávnenými platbami v prospech žalovaného v celkovej výške 2.717,05 €, pričom žalovaný je povinný jej vydať len sumu 1.306,11 €, b) boli jej poskytnuté finančné prostriedky v sume 1.132,51 €, pričom žalovaný požadoval a vymohol odplatu vo výške 2.717,05 €, ktorá predstavuje jej ujmu, c) psychické napätie a stres súvisiace s vyhľadáním právneho poradenstva a iniciovaním súdneho sporu proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu, d) sankčná funkcia primeraného zadosťučinenia, teda priznaný nárok, hoci závislý od úvahy súdu, musí byť v takej výške, aby bol spôsobilý odradiť žalovaného od ďalších protiprávnych aktivít, e) subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu je nepochybne preukázateľný, keď v danom prípade bola bezúspešná jej snaha o urovanie sporu mimosúdne, preto musela iniciovať súdny spor, v ktorom bola zjavne úspešná, žalovaný až do rozhodnutia vo veci samej tvrdil nezávadnosť svojho produktu, f) spôsob zásahu obsiahnutý priamo v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenie zákona č. 129/2010 Z.z. a zjavná je snaha veriteľa – podnikateľa obchádzať kogentnú právnu úpravu v oblasti ochrany spotrebiteľa s cieľom maximálneho zisku a g) časové trvanie závadného konania veriteľa, ktoré žalobkyňa znášala, s prihliadnutím na skutočnosť, že spor medzi stranami trval 7 rokov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považovala v časti priznanej výšky finančného zadosťučinenia za odôvodnené a poukázala na bod 11 odôvodnenia rozsudku. Za nie bezvýznamnú považovala skutočnosť, že z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy, pokiaľ ide o porušovanie práv spotrebiteľov, o ktorej má žalovaný nepochybne vedomosť ako aj o vadnosti svojich produktov, v dôsledku čoho sú tieto opakované súdmi vyhlasované za bezúročné a bezpoplatkové, prípadne obsahujú vo výroku určenie neprijateľných zmluvných podmienok. S prihliadnutím na tieto kritériá považovala priznané finančné zadosťučinenie v sume 500,- € za plne primerané ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už takmer pred 10 rokmi. Žalovaný zneužíva svoje silnejšie postavenie vo vzťahu k spotrebiteľovi. Na podporu svojej argumentácie citovala z vybraných rozhodnutí krajských súdov, ktorými bolo spotrebiteľom priznané finančné zadosťučinenie v rozsahu 30 - 90 % zo sumy vymoženého bezdôvodného obohatenia proti porušovateľovi spotrebiteľských práv. Záverom uviedla, že si neuplatnila ani 1/3 zo sumy, ktorú žalovaný na jej úkor získal (2.717,05 €). Sumu priznaného zadosťučinenia považovala za plne opodstatnenú s ohľadom na skutočnosť, že v danom prípade spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný od neho bude vymáhať plnenia nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k takémuto postupu reálne došlo. Podľa názoru žalobkyne priznané zadosťučinenie spĺňa satisfakčnú a sankčnú funkciu, keďže je vyrovnaním ujmy, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, primeranou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Žalobkyňa považovala rozsudok za vecne správny, riadne odôvodnený a vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania, a preto ho navrhla potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355-358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a v intenciách odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.6.2023 o 10:15 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

8. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami, ktorými namieta skutkové a právne vady rozhodnutia súdu prvej inštancie, procesne účinne uplatnil odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h)

CSP. V odvolaní žalovaným označený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na odňatie procesných práv strane sporu procesným postupom súdu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený.

9. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že pri závere o nesprávnych skutkových zisteniach musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo ktoré vyšli najavo iba z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 a nasl. CSP.

10. K odvolaciemu dôvodu upravenému v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP spočívajúcemu v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo aplikoval na zistený skutkový stav, alebo z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok a argumentov žalovaného uvedených v odvolaní, dospel k záveru, že odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP v prejednávanej veci nie sú preukázané. Súd prvej inštancie uplatnený nárok po skutkovej a aj po právnej stránke posúdil v plnom súlade so zákonom a závermi ustálenými právnou praxou, a to v otázke základu i výšky finančného zadosťučinenia, správnym spôsobom interpretoval a aj aplikoval právny predpis a dospel k správnej závere o splnení zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších právnych predpisov vo výške 500,- €, ktorú odvolací súd považuje za primeranú a odôvodnenú. Odvolací súd sa preto stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu odkazuje.

12. Podľa relevantnej časti ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Z cit. ustanovenia vyplýva, že jediným predpokladom vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma; postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody, bezdôvodného obohatenia, je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukázanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukázanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť požadovaného zadosťučinenia a je

preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, tiež uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.6.2022).

13. Súd prvej inštancie žalobkyňou uplatnený nárok posúdil v plnom súlade so zákonom a uvedenými závermi ustálenými v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR, od ktorých sa v okolnostiach daného prípadu neodklonil a dospel k správneému záveru, že pre priznanie nároku je splnená podmienka obsiahnutá v hypotéze právnej normy ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. vyžadujúca, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej cit. zákonom alebo osobitnými predpismi. V danom prípade žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľských práv a povinností veriteľa ustanovených na ochranu spotrebiteľa v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce sp. zn. 10Csp/2/2018, ktoré je základom pre daný spor, v ktorom na návrh žalobkyne okresný súd rozsudkom č.k. 10Csp/2/2018-95 zo dňa 29.10.2018, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 11Co/211/2019-157 zo dňa 26.6.2019, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.306,11 € s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia získaného bez právneho dôvodu, po posúdení poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov z dôvodu preukázania neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v zmluve o úvere, nesprávne uvedenej hodnoty RPMN a skreslenia podmienok úveru v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, pričom súd konštatoval zistenie nekalej obchodnej praktiky žalovaného uzavretím dohody o službe možnosti odkladu splátok a okamžitým účtovaním poplatku za túto doplnkovú službu, s ktorým nebolo uvažované ako s nákladom spojeným s úverom. Nesporne teda súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10Csp/2/2018 deklaroval porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne a povinností žalovaného ako dodávateľa ustanovených zákonom č. 129/2010 Z.z. a Občianskym zákonníkom, keď žalovaný bol stranou sporu sp. zn. 10Csp/2/2018 vedeného na Okresnom súde Michalovce a nepochybne zodpovedá za zistené porušenia spotrebiteľských práv ustanovených platnou právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný použil neprijateľné zmluvné podmienky a nekalú obchodnú praktiku vo vzťahu k žalobkyňi ako spotrebiteľovi a opakovane aj naďalej ich používa v zmluvách uzatváraných s ostatnými spotrebiteľmi, čo je zrejmé z množstva podaných žalôb spotrebiteľov proti spol. PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. ako žalovanému a rozsiahlej rozhodovacej praxe Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu a ním preskúmaných rozhodnutí okresných súdov v jeho územnom obvode. Keďže žalobkyňa v súdnom konaní úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, resp. porušenie povinností veriteľa - žalovaného, aj podľa posúdenia odvolacieho súdu jej vznikol nárok voči žalovanému na primerané finančné zadostučinenie. V danom prípade je pritom bez právneho významu, či ujma žalobkyňi reálne aj vznikla, pretože zákon vznik práva na primerané finančné zadostučinenie výslovne viaže len na podmienku úspešného uplatnenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi a nevyžaduje podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, ako to správne skonštatoval vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie, s odkazom na interpretačné závery formulované Najvyšším súdom SR v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019.

14. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, zákon preň určuje kritérium primeranosti, ktoré (aj podľa nazerania Najvyššieho súdu SR v zmienenom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017) vo svojich praktických dôsledkoch znamená, že bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil výšku finančného zadostučinenia. V danom prípade vzhľadom na povahu, rozsah a závažnosť porušenia spotrebiteľského práva zo strany žalovaného, ktorého ochranu na súde žalobkyňa úspešne uplatnila, je súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadostučinenia 500,- € aj podľa úvahy odvolacieho súdu v okolnostiach posudzovaného prípadu primeraná a plne dôvodná, spĺňajúca nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú a dostatočne odradzujúcu žalovaného, aby sa zdržal opakovaného používania napadnutých neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík v ďalších zmluvách uzatváraných so spotrebiteľmi.

15. Na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemení ani podané odvolanie žalovaného, ktoré neumožňuje prijať rozhodnutie v danom spore v prospech odvolateľa. Odvolací súd námietky žalovaného považuje za nedôvodné a skutkovo aj právne nepodložené, nakoľko vychádzajú z nesprávnej interpretácie relevantnej právnej úpravy, nezohľadňujú ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (citovanú v bode 12. odôvodnenia tohto rozsudku) ani zistený skutkový stav prejednávanej veci, preto nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť skutkových alebo právnych záverov, na ktorých je preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie založené. K odvolacím námietkam žalovaného, ako

aj na potvrdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na výstižné závery, ktoré Najvyšší súd SR formuloval vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.5.2022 k otázke interpretácie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a pojmu „úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa“, podľa ktorých „reštriktívny prístup k interpretácii úpravy, kladúci spotrebiteľovi do cesty pri uplatňovaní práva prekážky v konečnom dôsledku spôsobilé viesť až k upretiu zákonom garantovaného práva, aj z pohľadu splnenia záväzkov prijatých v súvislosti s členstvom Slovenskej republiky v Európskej únii, nemôže obstať“ (bod 20. uznesenia), preto „eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým sa javí len taký výklad právnej úpravy urobenej aj predmetom sporu v prejednávanej veci, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. I § 3 ods. 5 tretej vety zákona č. 250/2007 Z.z., je vyslovenie súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa, a to aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej“ (bod 21. uznesenia).

16. Z týchto dôvodov je odvolanie žalovaného nedôvodné v celom rozsahu, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ktorý má právny základ v plnom procesnom úspechu žalobkyne v spore, potvrdil ako vecne správny.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaný nemal úspech v odvolacom konaní, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania bol priznaný úspešnej žalobkyni proti žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej

opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).